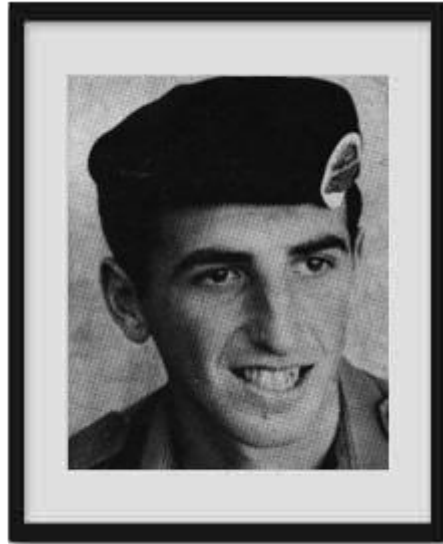

קטע מהספר "בשבי המצרי" מאת עורך טלקום ניוז אבי וייס לזכר סרן מנדי פלד

דף הבית << כתבות ראשיות לדף הבית << בלעדי << קטע מהספר "בשבי המצרי" מאת עורך טלקום ניוז אבי וייס לזכר סרן מנדי פלד

קטע מהספר "בשבי המצרי" מאת עורך טלקום ניוז אבי וייס לזכר סרן מנדי פלד (פייביש) ז"ל

מאת: **אבי וייס**, 8.10.16, 18:52

הפרק הפותח את ספרו של **אבי וייס** עורך Telecom News – "בשבי המצרי במלחמת יום הכיפורים – יומנו של שריונר", שיצא לאור בהוצאת משרד הביטחון ב-1998 ב-2 מהדורות, הובא ביום הזיכרון לחללי צה"ל תשע"ה - כאן.

ביום הזיכרון לחללי צה"ל תשע"ו, הובא קטע מתוך פרק ג' בספר - כאן, לתיאור נפילתו ולזכרו של מפקד הטנק סגן ניסן כץ ז"ל, סטודנט בטכניון בחיפה, בן 25 בנפלו, מגדוד 410 חטיבה 600, שהבת שלו נולדה בתזמון מדהים באותן הדקות בהן נהרג בקרב.

כעת, לקראת יום הכיפורים תשע"ז ולרגל 43 שנה למלחמת יוה"כ, מובא קטע מתוך פרק ד' בספר, שמתאר את רגעי הקרב האחרונים עד לנפילה בשבי ב"מתחם מיסורי" ב"חוה הסינית", קרב של חטיבה 600, בו נהרג (בן 25 בנפלו) הסמ"פ סרן מנדי פלד (פייביש), שקטע את טיולו בארה"ב כדי לחזור לארץ ולהילחם.

למנדי הוענק לאחר המלחמה צל"ש מטעם אלוף פיקוד הדרום "על גילוי אומץ-לב, קור-רוח ודבקות במשימה". כמו את ניסן, כך גם את מנדי הכרתי היטב בעת לימודי בטכניון. שנינו היינו פעילים באגודת הסטודנטים: מנדי היה סגן יו"ר אגודת הסטודנטים ואני הייתי מבקר אגודת הסטודנטים.

הספר, שכולל 108 עמודים, נכתב בביתן 30 בבית החולים תל-השומר במהלך החודש הראשון לאחר החזרה מהשבי המצרי (במהלך דצמבר 1973), כאשר כל הפרטים היו עדיין טריים וזכורים היטב, ופורסם ב-1998, לאחר שכתב-היד היה מונח 25 שנה במגירה.

הספר הוא יומן מפורט המהווה תעודה אנושית מזעזעת, על קורותיו של תותחן טנק בקרבות מלחמת יום הכיפורים בסיני ולאחר נפילתו בשבי המצרי ב"חוה הסינית" במתחם "מיסורי".

בספר תיאור אמיתי של מה שהתרחש בכלא המצרי: עינויים, מעללים נפשעים של הסוהרים, חקירות אכזריות, ואפילו הרג שבויים. זאת, מול מאמצייהם של השבויים לשמור על צלם אנוש. תוך כך מתוארות גם דמויותיהם של חיילים וסוהרים מצרים וזוטות-ההווה, המחרידות והמגוחכות כאחד, של בתי הכלא המצריים.

21 באקטובר 1973

"...הטנק השתולל ללא הרף. ירו עלינו ללא הפסק וטילים שוטטו בשטח כמו בטיילת. צעקנו לסמג"ד שיחלץ אותנו. אבל במקום לחלץ אותנו מהתופת הוא הסתער קדימה, ירה כמטורף לכל עבר וצודד את הצריח. הצידוד גרם לשבירת רגליהם של **מנדי ואהרונביץ**, שצרחו בכאב על סיפון הטנק. כל אותה עת ירו עלינו. נאחזתי באחורי הטנק ונצמדתי למתכת, כדי לא להיפגע מהירי על הטנק. כל חיילי החי"ר המצרי באזור מיקדו את כוונותיהם על הטנק. לרגע היה נדמה לי, שאחד הטנקיסטים השתלט על הטנק ועל הסמג"ד, ושהטנק מתחיל לשנות כיוון.

אבל אז ראיתי עמוד אש, להבה ורסיסים. נפגענו שוב. טיל נכנס לתוך הצריח וטיל שני נכנס לממסרת המנוע שמעליה שכבתי. שוב הכל בער סביבי. הייתי מטושטש. אך קלטתי, שאם אני יכול לחשוב סימן שאני חי. התגלגלתי ונפלתי מסיפון הטנק לצידו ונשכבתי על החול.

בדקתי את עצמי. שוב האיר לי המזל פנים. זו הפעם המי-יודע-כמה שאני ניצל מפגיעה ישירה. "אולי יהיה טוב", חשבתי. הצרור הארוך שחדר לחול שלידי והעלה ענן אבק הבהיר לי, שהפרשה לא הסתיימה. העוזי שלי נעלם בסערת הנפילה מן הטנק ולא היה בידי כל כלי נשק כדי להתגונן.

מולי ראיתי שוחה. קפצתי לתוכה. ליד השוחה המשיך הטנק לבעור בקול מחריד. שכבנו כמה טנקיסטים בשוחה. חלק מאיתנו היו פצועים. היו לנו שני עוזים וכמה מחסניות. נערכנו להדוף באמצעותם את ההסתערות ההמונית שנערכה עלינו. השטח בער כולו וראיתי בעיני רק דם ואש אדומה, שנראתה כמו בד אדום המתנפנף מול השור בזירה.

מסביב היו כל הטנקים שלנו פזורים מפויחים בשטח. סביבם נראו גופות הטנקיסטים, שחלקם נהרגו בעת הפגיעה בטנקים, וחלקם על-ידי אנשי החי"ר המצרי ברגע שקפצו מן הטנקים הפגועים, או ניסו להימלט מן השטח. בינתיים מצבנו לא היה טוב באופן משמעותי ממצבן של הגוויות שהיו פזורות לידינו.

היינו מכותרים.

הסמג"ד ואיש צוות נוסף, שניסו לצאת מן השוחה, נהרגו מייד. המצרים הסתערו עלינו. "איפה הם למדו להילחם כל כך טוב?" הירהרתי. הבחנתי, שקצין הולך בראש החיילים המצרים המכתרים אותנו, ותמהתי על כך, שהקצין המצרי הוא זה שצועק "אחרי!". כמה מחלקות חי"ר סגרו עלינו משלושה עברים. התחמושת אזלה. "חבר'ה אין ברירה אלא להרים ידיים ולהיכנע", צעק אחד הטנקיסטים.

"לא, אולי נברח ויחלצו אותנו", צעק אחר. כששבתי לארץ התברר, כי לא היה מי שיחלץ אותנו.

ההתקפה על השוחה החלה. המצרים הטילו רימון, שהתגלגל והתפוצץ אך לא גרם נזק. כמה

חיילים מצרים הופיעו מעל השוחה. טמנתי את ראשי בחול ונסיתי להתעלם מהנעשה סביבי. הרהורים נוגים חלפו בראשי: "איך יקבלו שוש והמשפחה את הידיעה שנהרגתי?"

הרמתי את ראשי ובחנתי את המצב. גיליתי, שאנשי צוות הטנק שלי **מנדי ומסלו** לא היו שם. בשובי התברר לי, ש**מסלו** ברח לכיוון אחר, וכיסה את עצמו בחול יחד עם המ"פ **שמילו** הפצוע. עם רדת החשיכה הם זחלו בחול והצליחו להגיע לכוחותינו ב"חוזה הסינית". **מנדי** נפצע בפניו מהפגיעה בטנק שלנו ונפגע ברגלו בטנק המג"ד. כאשר גררו אותו לתוך השוחה פגע בו קליע. הוא התרומם ואז פגע בו קליע נוסף והכריעו.

הללי זרק חלקים מהעוזי שלו על המצרים המסתערים, מכיוון שאזלו לו הכדורים. לפתע הוא זינק החוצה. שמעתי צרור ארוך והתכווצתי. כשחזרתי סיפר לי **מסלו**, שהיה עד לכך, ש**הללי** זינק מן השוחה, ונילחם בקרב פנים-אל פנים עם קצין מצרי בידיים חשופות. חייל מצרי ירה בו והרגו. על גבורתו זו הוענק ל**הללי** עיטור העוז.

החלטנו לרוץ ולנסות להגיע אל אחורי הטנק הבווער, להוריד ממנו את המקלע שנראה תקין, להתארגן ולהשיב אש. זינקנו מן השוחה אחד אחד. רצתי בין הכדורים, שפיזזו בין רגלי. כשהגעתי אל אחורי הטנק ראיתי מולי כיתת חיילים מצרים עם ציוד ונשק מלא. צנחתי על החול בייאוש. המצרים ירו עלינו. באופן אינסטינקטיבי הרמנו ידיים. הלם. כמה שניות קודם נלחמנו ופתאום אנחנו שבויים".

הערה: גופתו של **מנדי** נשארה בשטח שבשליטת המצרים ונמצאה רק כעבור ארבעה חודשים, לאחר חיפושים רבים. הוא השאיר אחריו אישה, הורים ושתי אחיות.